

De același autor la Editura Nemi în seria NEÎMBLÂNZIȚII au apărut

Băiatul care vorbea cu corbii

Atacul roiului

Puține lucruri se știu despre misteriosul Jacob Grey. Se spune că locuiește într-un mare oraș din SUA, unde rătăcește noaptea pe străzi, țesându-și poveștile întunecate și încâlcite. Este un mare iubitor de animale și chiar vorbește el însuși cu corbii, deși nimeni nu știe dacă și înțelege răspunsurile lor.

NEÎMBLÂNZIȚII

Răzbunarea Văduvei Albe

JACOB GREY

Traducere din limba engleză

ALEXANDRA FLORESCU

CAPITOLUL 1

E i habar n-au, își zice Caw. Habar n-au ce pericol îi paște.

Caw își ridică gulerul, deși era deja ud până la piele, și se uită peste drum. Din cauza vremii îngrozitoare era liniște, dar câțiva oameni își vedeau totuși de treburile lor. Un bărbat într-un costum negru își mânca sendvișul sub coroana unui copac din care picura ploaia. Mașinile șuierau pe șoseaua alunecoasă. Un băiețel, de mână cu mama lui, se grăbeau să intre într-un magazin de încălțăminte ca să se adăpostească de ploaia torențială.

Ploua deja de zile întregi, dar norii joși, cenușii, nu dădeau semne să se fi golit. Străzile erau înecate de apă și acoperișul pe care stătea Caw era plin de băltoace. Se uită în jos, la tenișii prăpădiți pe care îi găsise la un magazin de haine de pomană. Apa trecuse de mult prin material, iar degetele deja îi lipăiau pe afară, dar fusese ud de prea multe ori în viața lui ca să-l mai

deranjeze cu adevărat. Crescuse în cuibul din Parcul Blackstone, supraviețuise multor furtuni care răvășiseră orașul și care îi desprinseseră cu totul acoperișul făcut din prelată. Când nu puteau s-o repara, Caw și corbii lui pur și simplu se ghemuiau unii într-altii, bătuți de vânt și de ploaie. Urâse mereu ploaia, dar știa că întotdeauna se termina până la urmă.

– *Am uitat cum arată soarele*, zise Screech.

Cel mai tânăr dintre corbii lui Caw stătea pe parapetul acoperișului, înfoiat tot ca să se apere de ploaie. Celelalte două păsări erau și ele cocoțate lângă el.

– *Poate ar trebuie să mergem acasă*, spuse Glum plin de speranță.

Își ținea ciocul în piept și avea ochii închiși.

Shimmer își ridică capul.

– *Nu te mai smiorcăi*, spuse ea. *Puțină apă nu-ți face niciun rău.*

Pentru oricine i-ar fi văzut de pe stradă, cei trei corbi arătau complet obișnuit, se gândi Caw. E drept, nimeni în afara unui neîmplânzit nu și-ar da seama că el înțelegea ce spuneau.

– Crumb vrea să așteptăm aici până verifică el banca, spuse Caw, arătând cu capul spre clădirea de peste drum.

– *Sunt douăzeci de bănci în Blackstone*, comentă Glum. *Șansele ca ei să o atace fix pe asta sunt destul de mici.*

Caw ridică din umeri.

– *Pot să cobor să arunc o privire dacă vrei*, interveni Shimmer, sărind de pe un picior pe altul fără stare.

Caw se gândise la asta. Dușmanii lor puteau fi acolo jos și, dacă vedeau un corb purtându-se ciudat, se puteau speria.

Se întreba dacă nu era mai bine să o trimită pe Shimmer la spital, să se uite pe fereastră și să vadă ce mai făcea Selina. Măcar așa ar fi avut ceva de făcut. L-ar fi ascultat, chiar dacă nu prea o avea la inimă pe fiica Mamei Muștelor. De fapt, nimeni nu prea o avea la inimă în afară de Caw. Dar Selina Davenport era în spital din cauza lui – încasase un glonț ca să-i salveze lui viața.

În cele două săptămâni care trecuseră de la bătălia de deasupra apartamentului comisarului Davenport, Selina zăcuse înconștientă într-un pat în Spitalul Blackstone. Doctorii nu știau de ce nu se trezea. Se gândeau că putea fi un soi de infecție. Crumb, prietenul lui Caw, neîmplânzitul-porumbel, spunea că poate era mai bine dacă nu se mai trezea *niciodată*. Caw nu știa ce să zică. Indiferent de ce credeau toți ceilalți și Selina era prietena lui. Fusese alături de el atunci când conțase cel mai mult.

– *Alo! făcu Shimmer. Ce zici, șefu'? Pot scana toată strada. Nimeni n-o să mă vadă.*

– Bine, încuviință Caw. Să ai grijă!

Shimmer își luă zborul, întinzându-și aripile și alunecând lin până dispăru. Caw o să-l roage pe Glum să stea de gardă la spital mai târziu. Din clipă în clipă puteau primi vești bune.

Auzi un chițait și, când se întoarse, îi văzu pe Pip, tânărul neîmplânzit-șoarece, și pe lunganul de Crumb care urcau scara de incendiu.

– Era și timpul, spuse Glum.

Crumb ținea în sus o umbrelă stricată, iar Pip stătea lipit de el, înaintând grăbiți pe acoperiș. Un porumbel ateriză stângaci lângă Crumb.

– Ține de șase, Bobbin! i se adresă neîmplânzitul-porumbel.

În ciuda umbrelei, părul lui castaniu era ud și răzlețit peste frunte, iar barba ciufulită îi era plină de apă.

– Asta e locul.

Caw se uită peste stradă la fațada cu ornamente a clădirii de trei etaje care adăpostea Banca de Economii Blackstone.

– De unde știi? întrebă el. Totul pare normal.

– Am descoperit că directorul este un neîmplânzit, zise Pip nerăbdător.

Ochii vorbitorului cu șoarecii erau bulbucăți sub gluga jachetei lui impermeabile. Jacheta era de vreo trei ori mai mare decât trebuia și îi ajungea până la genunchi.

Crumb aprobă dând din cap.

– Pickwick, vorbitorul cu vrăbii. Probabil de-asta l-au ales condamnații evadați: iau și banii, și se răzbuună și pe neîmplânziții care încearcă să-i prindă.

Inima lui Caw începu să bată mai tare. Știa cât de cruzi erau dușmanii lor. Cu câteva săptămâni în urmă, Mama Muștelor îi eliberase pe cei mai periculoși

condamnați din închisoare și îi transformase într-o armată de neîmplânziți, folosind puterea Pietrei Noptii. Le dăduse fiecăruia câte o specie de animale pe care să o controleze în schimbul alianței cu ea.

Caw o învinsese pe acoperișul apartamentului ei, dar neîmplânziții erau încă în libertate. Infracțiunile se înmulțeau în întreg orașul și totul era de sute de ori mai grav din cauza noilor puteri ale neîmplânziților. Furturi, atacuri, vandalism... Ziarele publicaseră câteva știri ciudate despre animalele de la locul faptelor – un stol de vulturi care zburase pe deasupra primăriei, o invazie de rati în cinema –, dar poliția nu făcuse legătura. Caw nu-i putea învinovăți. Habar n-aveau idee de existența neîmplânziților.

În timpul unei spargerii la cazino din dimineața aceea, doi gardieni muriseră, cu urme de gheare pe gât – opera lui Lugmann, noul neîmplânzit-panteră. Doar printr-un noroc chior câțiva dintre șoarecii lui Pip fuseseră acolo și auziseră planul de a sparge o bancă.

Caw își încleștă pumnii. Cu cât infractorii ajungeau să își stăpânească mai bine puterile de neîmplânziți, cu atât deveneau mai periculoși. Cineva trebuia să îi oprească.

– N-ar trebui să le spunem și celorlalți? întrebă Caw.

Doamna Strickham și ceilalți neîmplânziți buni erau răspândiți prin tot orașul Blackstone, păzind băncile.

– Tot există posibilitatea să atace altă bancă, începu Crumb, dând din cap. Mă tem că asta pică-n cărca noastră.

– Și Pickwick e pregătit? întrebă Caw, uitându-se în jos, la arma lui, Ciocul Corbului.

Resp: Sabia lui scurtă și neagră, aparținând dinastiei corbilor, atârna pe lângă el, într-o teacă pe care și-o făcuse din resturile unui ghiozdan din piele.

– Pickwick nu e un luptător, spuse Crumb. Până și cu păsările lui vorbește foarte rar. Dar va avea grijă să-i protejeze pe nevinovații care se nimeresc la fața locului.

Lui Caw i se părea ciudat că putea exista un neîmblânzit care nu-și folosea puterile. Care trăia o viață normală. Nimic din viața lui nu fusese vreodată normal.

Shimmer se năpusti asupra lor cu un cârâit agitat.

– *Vin! O dubă neagră, cinci străzi la est, acum s-au oprit la semafor.*

– Bună treabă! spuse Caw, apoi se întoarse către Crumb și Pip: Aproape au ajuns.

Crumb își flutură brațul și mai mulți porumbei veniră în stol, înconjurând clădirile. Pip se aplecă peste marginea acoperișului. Caw auzi un țipăt jos, pe stradă, și, când se uită, văzu o fetiță care sărise în brațele mamei ei. Un val de șoareci ieșise dintr-o canalizare și se vărsă peste drum, în timp ce trecătorii se fereau din calea lor. Pip rânji.

– Cine are nevoie de o panteră când ai un șoricel, doi?

Cu un semn din mână direcționă valul de șoareci spre treptele băncii. Erau îndeajuns de mulți ca greutatea lor să deschidă ușile glisante și ei să dea buzna înăuntru. Clienții începură să iasă țipând și, peste câteva secunde,

în urma lor apărură un omuleț cu părul cărunt, în costum și cu ochelari, bolborosind niște scuze. Apoi se uită spre acoperiș și salută discret.

Crumb îi făcu și el un semn.

– Hai să coborâm.

– Ia-i și pe ceilalți, îi spuse Caw lui Screech, iar corbii zburară în timp ce el alergă spre scara de incendiu.

Adrenalina începu să pompeze în corpul lui Caw când apucă șinele cu ambele mâini și alunecă pe platforma de dedesubt. Alergă la scările următoare și făcu același lucru, ajungând jos în câteva secunde. Apoi sprintă peste stradă. Din cauza invaziei de șoareci și a vremii, trotuarele erau aproape goale.

Domnul Pickwick îl văzu pe Caw venind și îi aruncă o privire piezișă.

– Scuze, dar închidem mai devreme, spuse el. Avem o invazie de dăunători.

– Sunt vorbitorul cu corbii, zise Caw rapid, pentru că trebuia să fie înăuntru înainte să ajungă duba condamnaților.

Bătrânul îl măsură din cap până-n picioare cu suspiciune.

– E cu mine, se auzi o voce de deasupra. Crumb și Pip pluteau în ploaie, susținuți de câteva zeci de porumbei.

Domnul Pickwick zâmbi aspru când aterizară în fața lui.

– Îmi cer scuze. Intrați, repede!

Banca avea un aspect de modă-veche, cu pupitre din lemn și decorațiuni din bronz, având pe perete o frescă imensă în care se amestecau vârtejuri de culori. Mirosea a soluție de lustruit podele și nu se auzea decât mer-sul târșăit al angajaților domnului Pickwick, care se grăbeau să intre în birourile din spate.

– Cum încuiem ușile? întrebă Caw, uitându-se la ușile de sticlă din spatele lor.

– Există un buton în stânga, jos, îi răspunse domnul Pickwick.

Caw găsi întrerupătorul sub un capac de plastic și îl apăasă. Ușa grea de sticlă se închise complet.

– E sticlă rezistentă la gloanțe, îi explică domnul Pickwick.

– Sună la poliție pe linia de urgență, îi ceru Crumb.

Când directorul ridică telefonul de pe pupitru, o dubă neagră frână brusc și zgomotos lângă treptele de afară și Caw se înfioră. Recunoscuse tunsoarea scurtă a șoferului și brațele musculoase cu tatuaje albastre ca de închisoare. *Lugmann*. Ochii condamnatului se măriră când îl zări pe Caw în bancă. Apoi rânji strâmb. Caw își duse mâna la teacă.

Ușile din spate ale dubei se deschiseră și din ele țâșni o femeie cu capul ras și cu cercel în buză. Caw și-o amintea din lupta de pe acoperișul comisarului. Apoi ea făcu un semn către *ceva* din dubă.

Suspensiile dubei se lăsară ușor și un cap imens se ivi din spate. Un bizon uriaș adulmecă aerul, apoi

coborî apăsât pe trotuar. Numai văzându-l cât e de mare și lui Caw i se înmuiară genunchii – avea copitele cât niște farfurii. Fiara își întoarse capul spre ei și scoase muget răgușit în timp ce din gură i se scurgeau picături de salivă.

– Ușa e rezistentă și la bizoni? întrebă Crumb cu fața palidă.

Rămaseră toți ca niște stane de piatră, urmărind bestia imensă cum tropăia în sus pe trepte, respirând greu prin nările din care ieșeau aburi.

Lugmann ieși din dubă cu o felină mare, neagră și lucioasă care îl urma îndeaproape. Se uită de-a lungul străzii, apoi direct la Caw. Își duse mâinile la piept ca și când se ruga, apoi le lăsă jos strigând „Deschide ușa!”. Caw dădu din cap.

Femeia cu capul ras îi ordonă bizonului, iar creatura se aruncă înainte, lovind ușa direct cu capul și un mare *baaang!* se auzi imediat.

Toată lumea sări câțiva pași înapoi. Sticla se cutremurase, dar nu se spărsese. Bizonul se dădu în spate, apoi se aruncă din nou. Sticla ținu și de data asta, dar ușile de metal se strâmbaseră.

– Trebuie să fi tăiat firele, spuse domnul Pickwick, ținând telefonul atârnat în mână. E mort. Are cineva un telefon mobil?

Crumb dădu din cap că nu.

Pentru câteva secunde Caw își pierdu curajul. Dar încercă să uite de frică și își lăsă mintea să cutreiere,

căutându-și corbii. Își încleștă pumnii și atrase păsările spre el. Văzu prin geam un nor negru care cobora de pe clădirile alăturate.

Prindeți bizonul! Și trimise un stol de corbi spre fiară, în vreme ce alții o atacară pe femeia neîmblânzită cu ghearele lor. Asta i-a rupt probabil legătura cu bizonul, pentru că în timp ce dădea din mâini și din picioare să scape de atacul păsărilor negre, pentru că imensa fiară tropăi înapoi și se așeză lângă dubă.

Lugmann apăru de printre stolurile de păsări mânuind un baros. Când ajunse în capătul de sus al scărilor, lovi cu el în ușile de sticlă. Din cauza impactului se cutremură toată banca, iar domnul Pickwick tresări. Lugmann se dădu un pas în spate și lovi din nou, punându-și toată greutatea în baros. În sticlă apărură câteva crăpături. Atunci intrară în luptă și porumbeii lui Crumb, care se aruncară asupra lui Lugmann fix când ridică barosul să lovească din nou. Încercă să scape de ei, dar tot mai mulți îl acopereau. Lăsă jos barosul și se retrase în dubă, luând-o și pe complicea lui și închiuzând portierele după ei.

– Dumnezeu! făcu Pickwick. Am... S-a terminat?

Mugetele bizonului de-abia se mai auzeau prin uși. Lugmann și femeia neîmblânzită erau închiși în dubă, prinși în capcană de corbi și porumbei, uitându-se afară cu ranchiună. Cu siguranță cineva chemase poliția până acum.

Dar inima lui Caw refuza să bată mai încet. *Nu se poate să fie așa de ușor...*

– Am reușit! exclamă Crumb.

– Nu chiar, răspunse o voce tăragănată, familiară, cu un accent sudic.

Caw tresări și se întoarse. Fresca pictată în ulei care acoperea un perete se mișca într-un fel care îl făcea să-și mijească ochii și să tot clipească. Apoi din frescă ieși forma unui om, într-un costum ale cărui culori li-căriră înainte să rămână de un crem pal. Era domnul Silk, neîmblânzitul-molie. Acesta își atinse borurile late ale pălăriei.

– Ce bine că te-ai gândit să apari, Caw!

Caw ridică o mână, dar toți corbii lui erau încă afară. Se uită la Crumb, dar neîmblânzitul-porumbel făcuse aceeași greșeală.

– Cine ești? întrebă domnul Pickwick.

– Doar un client, am venit pentru o retragere, răspunse domnul Silk. Una substanțială.

– Pip, prinde-l! urlă Caw.

Un val de șoareci se avântă spre neîmblânzitul-molie, dar domnul Silk se uită la ei cu un aer plictisit și-și ridică ambele mâini. Atunci pereții și tavanul prinseră viață. Mii de molii se desprinseră de pe suprafață, îngropând șoarecii în câteva secunde și acoperind fața lui Caw. Acesta se zbătu și se răsuci, chinându-se să respire, așa greu era aerul plin de bătăi de aripi minuscule!